ជីវិតរបស់ក្រាតែស
CRATÈS

* គឺជាទស្សនវិទូម្នាក់រូបនៅក្នុងជំនាន់ប៉ូឡេម៉ុង, (ដែលជាអ្នកបន្តដំណែងពីសេណូក្រាតនៅក្នុងបណ្ឌិតសភារបស់ប្លាតុង) ។ ក្រាតែសបានស្គាល់សេចក្តីរុងរឿងនៅក្នុងសម័យអូឡាំព្យាដទី-១១៣ ។

❑

ក្រាតែស-ឡឺស៊ីនីក (មានន័យថាក្រាតែសនៃបក្សឥតខ្វល់ខ្វាយឬបក្សស្នូម), គឺជាសាវ័កម្នាក់របស់ជនល្បីឈ្មោះឌីយ៉ូសែននោះឯង។ ក្រាតែសជាកូនប្រុសរបស់អាសកុងឌុសដែលជាបូរីជនម្នាក់នៃទីក្រុងថែបចេញពីគ្រួសារមួយដ៏រុងរឿងថ្កុំថ្កើងស្ទុះសាយសម្បើមណាស់ ...ពីព្រោះជាពូជពង្សវង់ត្រកូលមហាសេដ្ឋីមួយមានទ្រព្យសម្បត្តិក្រាស់ក្រៃលមហិមា។

ថ្ងៃមួយ, ក្នុងពេលដែលក្រាតែសបានទៅទស្សនាសោកនាដកម្ម, គាត់បានសង្កេតឃើញថាតេឡេភុសបានបោះបង់ធនធានរបស់ខ្លួនទាំងប៉ុន្មានដើម្បីរត់ទៅចូលបក្សស្នូមរបស់ឌីយ៉ូសែន ។ គាត់ក៏មានកើតសេចក្តីរំភើបក្នុងចិត្តជាខ្លាំង, ម៉្លោះ ហើយគាត់ក៏បានសម្រេចចិត្តថាយកគំរូតាមតេឡេភុសដោយគ្មានបង្អែរបង្អង់ ។ គាត់ក៏សម្រេចលក់សម្បត្តិកេរ្តិ៍អាករបស់គាត់ទាំងអស់បានប្រាក់ពីររយតម្លឹង (មួយតម្លឹង ឬមួយថ្លឹង- Talent -សម័យនោះ, គឺច្រើនណាស់ ...ពីព្រោះមួយតម្លឹងក្រិកជំនាន់ដើមមានទម្ងន់ជាប្រាក់ ឬជាមាសពី២០ទៅ២៧គីឡូ) ។ គាត់បានយកប្រាក់នេះទៅប្រគល់ឲ្យម្ចាស់ធនាគារម្នាក់ដោយផ្តែផ្តាំថា ឲ្យប្រគល់ទៅកូនរបស់គាត់ល្តីកណាបើវាមានសតិស្មារតីមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការកសាងខ្លួនឲ្យក្លាយទៅជាទស្សនវិទូ ។ ក៏ប៉ុន្តែបើពួកវាមានបញ្ញាខ្ពង់ខ្ពស់ដើម្បី ឡើងឋាន:ជាទស្សនវិទូរួចហើយគាត់នឹងអនុញ្ញាតឲ្យយកប្រាក់ទាំងនេះ ទៅចែកចាយដល់ប្រជាពលរដ្ឋនៅទីក្រុងថែនវិញ ពីព្រោះដោយហេតុថាពួកទស្សនវិទូ ឥតមានត្រូវការអ្វីទេ ។ ថ្ងៃមួយ, ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បានមកអង្វរគាត់ឲ្យបោះ បង់គំនិតនេះចោលទៅវិញ ហើយឲ្យបង្កើតគំរោងការណ៍រកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិតទៅតាមរបៀបផ្សេង ។ គាត់បានដេញមាតាបិតារបស់គាត់ឲ្យចេញពីផ្ទះគាត់...មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះបានយកដំបងព្រនង់តាមវាយសំពងពួកអ្នកមានគុណាថែមទៀត ។

នៅក្នុងខែក្តៅក្រាតែសតែងពាក់អាវម៉ង់តូយ៉ាងក្រាស់ឃ្មឹក, ក៏ប៉ុន្តែនៅខែរងារវិញគាត់ស្លៀកពាក់យ៉ាងស្តើងរយារ ដើម្បីទម្លាប់ខ្លួនគាត់ឲ្យចេះអត់ទ្រាំនឹងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ។ គាត់តែងដើរចូលរបៀបព្រហើនទៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកដទៃគ្រប់គ្នា ដើម្បីទៅស្តីបន្ទោសឲ្យគេអំពីរឿងហេតុអ្វីៗដែលធ្វើឲ្យទាស់ភ្នែកត្រចៀករបស់គាត់ ។ គាត់តែងស្វែងដេញតាម ពួកអ្នករស់នៅក្នុងអំពើពាលា ដើម្បីទៅនិយាយប្រមាថប្រាស់ឆ្លេះឲ្យអ្នកទាំងនេះ, ក្នុងគោលបំណងឲ្យពួកអ្នកក្រោយនេះស្តីជេរត្រឡប់ឲ្យគាត់វិញ, ហើយដោយមានទម្លាប់ធ្វើដូច្នេះទៅ ...គាត់នឹងអាចអត់ទ្រាំជាមួយនឹងពួកគេនៅក្នុងកាលៈទេសៈផ្សេងទៀត ។ គាត់រស់នៅយ៉ាងរបៀបតឹងរឹងជាបំផុត ហើយផឹកតែទឹក, ដូចតែមនុស្សឯទៀតទាំងអស់នៅក្នុងបក្សស៊ីនីក ។

វាគ្មិនម្នាក់ឈ្មោះម៉េត្រូកមិនហ៊ានដើរចេញទៅកន្លែងសាធារណៈទេ, ពីព្រោះគាត់នេះអត់ទ្រាំមិនបានចេះតែលេចផោមនៅកណ្តាលវាល, រៀងរាល់ពេលណាដែលគាត់និយាយស្តី សម្លេងខ្យល់ដែលចេញពីខ្លួនគាត់បានធ្វើឲ្យគាត់កើតសេចក្តីអៀនខ្មាស់ជាខ្លាំង ។ ម្ល៉ោះហើយគាត់បានបិទទ្វារសម្ងំនៅតែក្នុងផ្ទះ ព្រមទាំងបានសម្រេចថានឹងនៅលាក់ខ្លួនពួនអាត្មាទីនេះរហូតដល់ជីវិតរបស់គាត់ចប់ ។ ដោយបានឮគេនិយាយពីរឿងនេះ ក្រាតែសក៏បានហូបផ្លែល្ហុបប៉ាំង (មានឥទ្ធិពលដូចជាគ្រាប់ខ្ទុរដុត) ដើម្បីឲ្យពោះរបស់គាត់មានខ្យល់ចូលពេញ ...រួចគាត់ក៏ដើរសំដៅឆ្ពោះទៅផ្ទះមេត្រូក ។ គាត់ក៏បានពោលពាក្យសំដីផ្អែមពិរោះជាច្រើនដល់មេត្រូកដើម្បីបង្ហាញឲ្យជននេះឃើញថា គេមិនត្រូវមានសេចក្តីអៀនខ្មាសសោះឡើយក្នុងករណីដែលគេមិនបានធ្វើអំពើអ្វី ជាតំណាងនៃសេចក្តីអាក្រក់ ។ រឿងទាំងអស់នេះទៀតសោតវាអាចកើតដល់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា, ជាពិសេសវាក៏អាចកើតមានឡើងចំពោះរូបគាត់ផងដែរ ។

នៅពេលដែលគាត់កំពុងនិយាយដូច្នេះ សម្លេងខ្យល់បណ្តាលមកពីគ្រាប់ល្ហុបប៉ាំងនោះក៏បានបញ្ចេញឥទ្ធិពលរបស់វា ។ គំរូដ៏ល្អរបស់ក្រាតែសបានលើកទឹកចិត្តរបស់មេត្រូកជាខ្លាំង រហូតដល់បណ្តាលឲ្យគាត់នេះទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ។ ពេលនោះមេត្រូកក៏លែងរវីរវល់នឹងសេចក្តីគួរសមឬក្បួនសុជីវធម៌អ្វីៗទាំងប៉ុន្មាន, មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះគាត់បានដុតចោលសៀវភៅទាំងអស់របស់គេអ្នប្រាជ្ញដែលគាត់ធ្លាប់បានព្យាយាមសិក្សាដល់ទីជម្រៅ, ហើយក៏បានដើរតាមក្រាតែសដែលបានញុំាងរូបគាត់ឲ្យក្លាយទៅជាសមាជិកនៃបក្សស៊ីនីកម្នាក់ដ៏ល្អប្រសើរ ។ បន្ទាប់ពីនោះមកមេត្រូកក៏បានក្លាយទៅជាទស្សនវិទូប្រកបដោយកេរ្តិ៍ឈ្មោះខ្ទរខ្ទារនៅក្នុងបក្សព្រមទាំងមានសាវ័ករបស់ខ្លួនជាច្រើនដែលសុទ្ធសឹងតែមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីផងដែរនៅថ្ងៃក្រោយមក ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត,

ដោយគាត់មានវ័យចាស់ជរាទ្រុឌទ្រោមដោយពិការភាព, សេចក្ដីស្ងប់ខ្ពើមនៃជីវិតក៏បានមកសណ្ឋិតនៅក្នុងរូបគាត់ឡើងវិញសារជាថ្មី ៖ គាត់ក៏បានច្របាច់កខ្លួនឯងស្លាប់តែម្ដងទៅ ។

ក្រាតែសមានរូបអាក្រក់ពន់ពេកណាស់... ហើយដើម្បីឲ្យគេមើលមកឃើញគាត់កាន់តែអាក្រក់អស្ចារ្យឡើងថែមទៀត គាត់បានដេរស្បែកចៀមពីលើអាវម៉ង់តូរបស់គាត់ ... ដូច្នេះទៅពេលគេសម្លឹងមើលមកគាត់ គេក៏មិនអាចដឹងច្បាស់ថាតើជាមនុស្សឬក៏ជាសត្វចម្លែកអ្វីទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត, ដោយគាត់ជាមនុស្សប៉ិនប្រសប់ខាងមុខល្បែងកីឡាច្រើនយ៉ាង, នៅពេលណាដែលគាត់ត្រូវសំដែងជូនមតិមហាជនទស្សនានូវក្បួនចំបាប់ ឬការប្រយុទ្ធគ្នាបែបផ្សេងទៀត, ពួកអ្នកឈរនៅទីនោះចេះតែសើចនឹងគាត់ ដោយហេតុមកពីមុខមាត់ចម្លែកនិងសម្លៀកបំពាក់ដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ ។ ក្រាតែសមិនមានការភ្ញាក់ផ្អើលក្នុងរឿងនេះទេ ។ គាត់លើកដៃទាំងពីរឡើងលើហើយស្រែកថា ៖ « ឱ! ក្រាតែសចូរឯងខំប្រឹងរក្សាសេចក្ដីអត់ធ្មត់ ...បន្តិចទៀតពួកនរណាសើចនឹងឯងត្រូវយំវិញម្ដង, ហើយឯងនឹង-មានការសប្បាយចិត្តដោយឃើញពួកជនទាំងនេះស្រឡាញ់រូបឯងវិញ ហើយចាត់រូបឯងថាជាមនុស្សមានភ័ព្វសំណាង ...ដោយពួកគេនឹងស្ដីបន្ទោសអំពីសភាពកំសាកញើរបស់ខ្លួនគេ ។

ថ្ងៃមួយ, គាត់បានទៅអង្វរករលោកគ្រូម្នាក់ឲ្យមានចិត្តសណ្ដោសប្រណីចំពោះសាវ័ករបស់គាត់ម្នាក់ ។ ក៏ប៉ុន្តែគាត់មិនឱបជើងថើបក្បាលជង្គង់របស់គ្រូម្នាក់នេះបែរជាថើបភ្លៅរបស់គាត់ទៅវិញ ដែលជាហេតុបណ្ដាលឲ្យលោកគ្រូរកកលខឹងសម្បារនឹងអាកប្បកិរិយាដ៏ចម្លែកនេះ ។

– មានជាការទាស់ខុសអ្វី, ក្រាតែសពោលទៅកាន់លោកគ្រូ, តើភ្លៅរបស់ឯងមិនមែនជាសម្បត្តិទ្រព្យរបស់ឯងដូចតែក្បាលជង្គង់ដែរទេឬ ?

គាត់បានពោលថាគឺជាការលំបាកណាស់ ឬជាការមិនអាចទៅរួចក្នុងការរកឲ្យឃើញមនុស្សណាម្នាក់ដែលមិនបានប្រព្រឹត្តកំហុស ។ ក៏ប៉ុន្តែផ្លែទទឹមនៅតែល្អជានិច្ចបើទោះជាមានគ្រាប់រលួយពីរបីគ្រាប់ក៏ដោយ ។

ក្រាតែសចង់ឲ្យសាវ័ករបស់គាត់ ដកចិត្តថ្លើមចេញពីសម្បត្តិទ្រព្យទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះ ។ «សម្បត្តិទ្រព្យរបស់ខ្ញុំគឺមានតែអ្វីៗ ដែលខ្ញុំបានរៀនសូត្រតែប៉ុ-ណ្ណោះឯង, គាត់ពោល, អ្វីៗដែលនៅសល់ក្រៅពីនេះខ្ញុំបានទុកឲ្យពួកអ្នកស្វែងរកសេចក្ដីរុងរឿងទៅចុះ» ។ គាត់បានដាស់តឿនសាវ័កទាំងនេះជាពិសេសឲ្យចៀសវាងជីវិតនៃសេចក្ដីសប្បាយ ពីព្រោះថាវាគ្មានអ្វីសមរម្យសំរាប់ទស្សនវិទូ ជាងទម្លាប់រស់នៅក្នុងសេរីភាពនោះទេ ហើយក៏គ្មានថៅហ្វាយម្ចាស់ឯណាដែលមានលក្ខណ:

ផ្តាច់ការនិយមសង្កត់សង្កិនជាងជីវភាពឈ្លក់វង្វេងនៅក្នុងតណ្ហាក្រាស់នោះដែរ ។

– សចក្តីអត់ឃ្លាន, គាត់ពោល, តែងតែធ្វើឲ្យសះស្បើយរោគស្នេហា ។ បើឧសថប៉ុណ្ណោះមិនគ្រប់គ្រាន់នោះទេ ...ពេលវេលាដែលរសាត់ទៅតែងតែធ្វើឲ្យមនុស្សបំភ្លេចទុក្ខអ្វីៗទាំងអស់ ។ បើពុំនោះសោតទេ, គេគួរតែរកខ្សែមួយចង្វាយមកចងកខ្លួនឯងស្លាប់ឲ្យហើយទៅ !

កាលណាគាត់នឹកទៅដល់ទំនៀមទម្លាប់ពុករលួយ នៃសតវត្សរ៍របស់គាត់ គាត់តែងតែស្តីបន្ទោសទៅលើអំពើឆ្កួតលីលារបស់មនុស្ស ដែលសុខចិត្តចាយប្រាក់ទាំងពំនូកដើម្បីបម្រើតណ្ហារបស់ខ្លួន ក៏ប៉ុន្តែដែលនឹកស្តាយស្រពោះចំពោះប្រាក់ពីរបីសេនដែលខ្លួនចាយនៅក្នុងរឿងសុច្ចរិត ហើយនិងបានផលប្រយោជន៍ (ក.ក.ន.៖ ដូចជាជនឆ្កួតល្បែងក្នុងសម័យឥឡូវ ដែលចាយប្រាក់រាប់ម៉ឺនដុល្លារក្នុងកាស៊ីណូមិនស្តាយ បែរជាស្តាយប្រាក់៩-១០សេនក្នុងការទិញពងមាន់មួយយកមកស្ងោរលិទ្ធ ...) ។

គឺក្រាតែសនេះឯង ដែលបានសរសេរកំណត់បញ្ជាមួយដ៏ល្បីល្បាញរហូតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ ៖ « គេគួរតែឲ្យទៅអ្នកធ្វើបាយនិងពេទ្យហ្មនូវប្រាក់មួយកាក់ ។ គេគួរតែឲ្យ៥ដម្លឹងទៅជនឡែបឡប, ឲ្យតែផ្សែងពពកទៅទីប្រឹក្សាម្នាក់ដ៏ល្អប្រសើរ។ គេគួរតែឲ្យមួយតម្លឹងដល់ស្រីពេស្យា ហើយឲ្យតែមួយសេនទៅដល់ទស្សនវិទូ» ។

នៅពេលដែលគេសួរគាត់ថា តើទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់បានផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះទៅ ?

– គឺបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ឲ្យខ្ញុំចេះរស់នៅដោយគ្រាន់តែហូបបន្លែប៉ុណ្ណោះក៏ខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់ទៅហើយ, គាត់ពោលតបវិញ, គឺឲ្យចេះរស់ដោយឥតមានការថ្នាក់ថ្នមថែទាំ ហើយដោយគ្មានរឿងកង្វល់កង្វាយអ្វីទាំងអស់ ។

ថ្ងៃមួយដេម៉េទ្រីយុសនៅហ្វាលែរបានផ្ញើនំបុ័ងហើយនិងស្រាក្រហមមកជូនគាត់ពិសារ ។ ក្រាតែសមានសេចក្តីទាស់ចិត្តជាខ្លាំងដែលដេម៉េទ្រីយុសនឹកស្មានថា

ថ្ងៃមួយដេម៉េទ្រីយុសនៅហ្វាលែរបានផ្ញើនំបុ័ងហើយនិងស្រាក្រហមមកជូនគាត់ពិសារ ។ ក្រាតែសមានសេចក្តីទាស់ចិត្តជាខ្លាំងដែលដេម៉េទ្រីយុសនឹកស្មានថា
ទស្សនវិទូរក៏ត្រូវការផឹកស្រាក្រហមផងដែរ ៖ គាត់ក៏បានបញ្ជូនដបស្រាទំពាំងបាយជូរត្រឡប់ទៅវិញដោយមានទឹកមុខក្រមូវ ៖ « ឱ! ព្រះជាម្ចាស់, គាត់ឧទានឡើងយ៉ាងខ្លាំងៗ, សូមឲ្យមានម៉ាស៊ីនមួយដូចម៉ាស៊ីនទឹកដែលបញ្ចេញតែនំបុ័ងមកបានហើយ » ។

អាកប្បកិរិយាដ៏រំភើយរបស់ក្រាតែសបានធ្វើឲ្យនាងហ៊ីប៉ាឆា, ប្អូនស្រីរបស់មេត្រូកចាប់ចិត្តស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង ម្ល៉ោះហើយនាងឥតមានរវីរវល់ចង់ដឹងអំពី

មនុស្សជាច្រើននាក់ទៀតប្រកបដោយថានៈឧត្តុងឧត្តមដែលតាមចែចង់ស្រឡាញ់នាងនោះឡើយ ។ នាងបានគំរាមកំហែងឪពុកម្តាយនាងថាបើនាងពុំបានក្រាតែសជាស្វាមីនោះទេ, នាងនឹងប្រហារជីវិតរបស់ខ្លួនឯងចោល ។ ឪពុកម្តាយពួដូច្នេះ, ក៏បានខំប្រឹងប្រែងប្រើមធ្យោបាយគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីដកគំនិតនេះចេញពីក្បាលនាង, ក៏ប៉ុន្តែគឺជាការឥតអំពើ ។ នៅទីបំផុត, លោកទាំងពីរក៏បានរត់ទៅអង្វរក្រាតែសដោយផ្ទាល់តែម្តងឲ្យជួយពង្វាងនាងហ៊ីប៉ាឆាអំពីគោលប្រាថ្នារបស់នាង ។ ដោយនៅទីបំផុតគាត់ក៏មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះបាន, គាត់ក៏ងើបឡើងហើយដោះសម្លៀកបំពាក់ចោលចេញទាំងអស់ចំពោះមុខនាង ដើម្បីបង្ហាញឲ្យនាងបានឃើញខ្នងគម និងរូបកាយក្រញ៉ឹងក្រង៉ង់ក្រវៀចក្រវ៉ច ប្រាសចាកនូវសោភ័ណភាពរបស់គាត់ ។ គាត់ក៏គ្រវែងចោលទៅខាងម្ខាងនូវអាវម៉ង់តូ, ថង់យាមហើយនិងដំបងរបស់គាត់ (កកន ៖ គួរកត់សំគាល់ថាប័ក្សសីនិ៊ករបស់ពួកក្រិក ហើយនិងប័ក្សស្ទូមរបស់ចិនមានលក្ខណៈ ដូចគ្នាត្រង់ការប្រើដំបងឈើច្រត់ជានិមិត្តរូប) ។

– ដើម្បីឲ្យនាងមើលឃើញឲ្យច្បាស់, គាត់ពោលទៅកាន់នាងហ៊ីប៉ាឆា, និងកុំភ័ន្តច្រឡំឲ្យសោះថានេះហើយជាអីវ៉ែអីវ៉ាន់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលប្តីរបស់នាងមាន ។ សូមក្រឡេកមើលក្នុងពេលនេះដើម្បីដឹងថានាងចង់បានអី ? ប្រសិនបើនាង សុខចិត្តរៀបការជាមួយរូបខ្ញុំៗមិនហ៊ានអួតអាងថា ខ្ញុំមានទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីផ្សេងក្រៅពីនេះទេ ។

នាងហ៊ីប៉ាឆាមិនបានរេរាសោះឡើយ ។ នាងសម្រេចជ្រើសរើសយកក្រាតែសហើយលះបង់ចោលអ្វីៗទាំងអស់ដែលនាងធ្លាប់មាន ...ពោលគឺរូបក្រាតែសមានតម្លៃលើសពីអ្វីៗទាំងអស់ដែនាងធ្លាប់សង្ឃឹម ។ តាំងពីថ្ងៃនោះមក, នាងមិនដែលបានបោះបង់ចោលប្តីនាងសោះឡើយ ។ នាងបានដើរតាមប្តីនាងរហូត ហើយបានចូលគ្រប់ទីប្រជុំឯណាដែលមានប្តីនាងនៅក្នុងទីនោះ ។

ថ្ងៃមួយនៅពេល ដែលអ្នកទាំងពីរបានចូលទៅរួមក្នុងពិធីជប់លៀងនៅផ្ទះរបស់លីស៊ីម៉ាគុស, នាងហ៊ីប៉ាឆាបានបញ្ចេញទ្រឹស្តីសូហ្វីស្តមួយ (របៀបនិយាយស្តីវែកញែកដោយគ្មានមូលដ្ឋានត្រឹមត្រូវ) អនុវត្តន៍ទៅលើជនឥតជឿព្រះម្នាក់ឈ្មោះតេអូឌរ ...ដោយពោលពាក្យដូច្នេះថា ៖ « ប្រសិនបើជាតេអូឌរ បានប្រព្រឹត្តអំពើអ្វីមួយហើយមិនបានទទួលទោសកំហុស, ហ៊ីប៉ារឆាដែលប្រព្រឹត្តអំពើដូចគ្នាដោយក៏ឥតត្រូវទទួលទោសកំហុសផងដែរ, ម្ល៉ោះហើយពេល ដែលតេអូឌរវាយខ្លួនឯង, ច្បាស់ជាគ្មាននរណាស្តីបន្ទោសឲ្យគាត់ទេ ដោយពោលដូច្នេះនាងក៏ទះកំភ្លៀងតេអូឌរមួយដៃ, បើហ៊ីប៉ាឆាវាយតេអូឌរក៏មិនត្រូវមាននរណាស្តីបន្ទោសឲ្យដូចគ្នាដែរ » ។

ក្នុងពេលភ្លាមៗនោះ តេអូឌរមិនបាននិយាយតបតសោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែបន្តិច

ក្រោយមកជននេះក៏ចាប់កន្ត្រាក់អាវម៉ង់តូចេញពីស្មារបស់ហ៊ីប៉ាឆាដែលពុំបានសំដែងនូវការភ្ញាក់ផ្អើលអ្វីទាំងអស់ ។

– មើលហ្ន៎ ! តេអូឌរពោល, នេះហើយជាស្រីម្នាក់ដែលបានឃ្លាតចាកពីក្រ–ណាត់ទ្រាប់និងសំបុកពីពាងរបស់ខ្លួន ។

– ការនេះជាការពិត, ហ៊ីប៉ាឆាពោល, ក៏ប៉ុន្តែតើគាត់ឯងយល់ថាខ្ញុំបានធ្វើអំពើអាក្រក់ណាស់ណាទៅឬ ដោយបានជ្រើសរើសយកទស្សនវិជ្ជា និងដោយបានទម្លាក់ចោលមុខរបររបស់ស្ត្រី ?

លទ្ធផលនៃអាពាហពិពាហ៍ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់រវាងហ៊ីប៉ាឆាហើយនិងក្រាតែស គឺការឲ្យកំណើតទៅបុត្រម្នាក់ឈ្មោះប៉ាស៊ីក្លែស ដែលទាំងឪពុកនិងទាំងម្តាយបានបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យក្លាយទៅជាទស្សនវិទូរស៊ីនីកម្នាក់ដ៏ល្អប្រសើរ ។

ថ្ងៃមួយស្តេចអាឡេចសង់បានស្នើរដល់ក្រាតែសនូវពាក្យដូច្នេះថា ៖

– គួរតែឯងរៀបចំកសាងប្រទេសជាតិរបស់ឯងឡើងវិញ ... (ទីក្រុងថែប) ...

– តើបានប្រយោជន៍អ្វីទៅ, ក្រាតែសពោលតបវិញ, ពីព្រោះនឹងមានស្តេចអា–ឡេចសង់មួយអង្គទៀតមកបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទីអស់តែងដែល ។

គាត់បានពោលថាគាត់គ្មានប្រទេសជាតិអ្វីក្រៅតែពីសេចក្តីក្រីក្រ ហើយនិងការមាក់ងាយសេចក្តីថ្កុំថ្កើងរុងរឿងតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ គាត់ជាពលរដ្ឋម្នាក់របស់ឌីយ៉ូសែនម្ល៉ោះហើយគាត់គ្មានចំណង់ចង់បានអ្វីទាំងអស់ ។

គាត់បានពោលថា សម្បត្តិទ្រព្យរបស់ពួកអម្ចាស់ក៏ដូចតែដើមឈើធំៗ ខ្ពស់ៗទាំងឡាយដែលដុះនៅលើកំពូលភ្នំក្រមថ្មស្រួចៗដែលគ្មានរណាឡើងទៅបាន...។ មានតែ សត្វត្មាតនិងសត្វក្អែកតែប៉ុណ្ណោះដែលអាចបរិភោគផលផ្លែនៃដើមឈើទាំ–ងនេះ។ យ៉ាងណាមិញ, គឺមានតែស្រីពេស្យាហើយនិងពួកជនឡែបឡប់តែប៉ុណ្ណោះដែលអាចពឹងពាក់អាស្រ័យហូបទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកអម្ចាស់ ។ គាត់បានពោលបន្ថែមទៀតថា ជនអ្នកមានម្នាក់ដែលមានជនឡែបឡប់នៅជុំវិញខ្លួន ក៏ហាក់ដូចជាកូនគោមួយដែលរស់នៅកណ្តាលចំណោមឆ្កែចចក ។

នៅពេលដែលគេសួរគាត់ថា តើគេត្រូវអនុវត្តទ្រិស្តីទស្សនវិជ្ជារហូតដល់ពេលណាដែរទៅ ?

– គឺ, គាត់ពោល, រហូតដល់ពេលមួយដែលគេទទួលស្គាល់ថា ពួកជនដែលគេតម្រូវឲ្យដឹកនាំនិងបញ្ជារត្រួតត្រាមនុស្ស តាមពិតគឺសមសក្តិតែដឹកនាំហ្វូងសត្វលាទៅវិញទេ ។

ក្រាតែសក៏ដូចតែទស្សនវិទូរឯទៀតៗក្នុងបក្សស៊ីនីក គឺមិនបានយកចិត្តទុកដាក់នឹងវិទ្យាសាស្ត្រដទៃទៀតទាំងអស់ក្រៅតែពីសីលធ៌ម ។ គាត់បានរស់រានមាន

ជីវិតជាយូរអង្វែងឆ្នាំពេកណាស់ ៖ គាត់ក៏បានក្លាយទៅជាមនុស្សចាស់ជរាមានខ្នងកោងយ៉ាងខ្លាំង នៅក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់ ។ នៅពេលដែលគាត់ដឹងខ្លួនថា ពេលចប់របស់គាត់បានជិតមកដល់ហើយ ...គាត់ក៏បានគិតពិចារណាលើរូបខ្លួនឯងដោយពោលថា ៖ « ឱ បុរសគមដ៏កំសត់អើយ, ឆ្នាំអាយុវែងអន្លាយរបស់ឯង កំពុងរៀបចំយករូបឯងទៅដាក់នៅក្នុងផ្នូរពេលនេះហើយ; បន្តិចទៀត ឯងនឹងអាចឃើញមាត់ទ្វារប្រាសាទនៃឋាននរកដ៏ពិតប្រាកដ » ។

ក្រាតែសបានទទួលការល្បីឈ្មោះខ្លាំងនៅក្នុងអូឡាំព្យ៉ាដទី-១១៣ ។ ជាពិសេសកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់បានលេចឮរន្ទឺរស្មុះសាយនៅទីក្រុងថែប... ដែលជាហេតុបណ្ដាលឲ្យឈ្មោះអ្នកដទៃទៀត ចុះថមថយជាខ្លាំងនៅក្នុងជំនាន់យុគសម័យរបស់គាត់ ។ គឺគាត់នេះហើយដែលជាគ្រូធំរបស់សេណុង... ដែលជាមេដឹកនាំបក្សស្តូអ៊ីកដ៏ល្បីល្បាញនៅពេលជាបន្ទាប់មក (កកន ៖ បក្សពួកអ្នកទទួលទ្រាំវាសនាយថាកម្មដោយមិនមានត្អូញត្អែមួយម៉ាត់) ។

❑ ❑

❑